

relle beskyttelsesbestemmelser i de to direktiver, kan der kun dispenseres fra direktivernes krav om beskyttelse af arter og områder, hvis der f.eks. foreligger »bydende nødvendige hensyn til væsentlige samfundsinteresser, herunder af social eller økonomisk art, fordi der ikke findes nogen alternativ løsning«. Denne adgang til dispensation har indtil videre ikke været udnyttet i Danmark. For bestemmelserne i habitatdirektivets artikel 16 og fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 9 om fravigelse af artsbeskyttelsen gælder der endvidere en række specifikke forudsætninger og begrænsninger, som i praksis indsnævrer anvendelsen til hovedsageligt at dreje sig om skadegørende vildt.

I forhold til habitatdirektivets artikel 6, stk. 3 og 4, er der tale om afgørelser efter en række love og bekendtgørelser på natur- og miljøområdet, som er vurderet i forhold til de to direktivers krav, jf. bekendtgørelse om afgrænsning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder og om beskyttelse af visse arter (habitatbekendtgørelsen). Hovedreglen for disse tilladelser er, at de kun kan meddeles, hvis myndigheden har sikret sig, at planen eller projektet ikke skader de beskyttede arter eller områder. Bestemmelsen i stk. 2 betyder, at en skade ikke skal behandles som en miljøskade, når en aktivitet er udtrykkeligt er godkendt, fordi den er bedømt som uskadelig. Viser det sig, at aktiviteten alligevel medfører en skade, skal denne altså ikke behandles efter reglerne i miljøskadeloven.

Det er dog, som nævnt, muligt i særlige tilfælde at fravige beskyttelsen. Det er i denne sammenhæng ikke tilstrækkeligt, at myndighederne udtrykkeligt har godkendt visse aktiviteter (planer og projekter). Der skal tillige være tale om, at de skadelige virkninger af handlingen skal være »tidligere identificeret«. Det vil sige, at myndighederne på forhånd i forbindelse med behandlingen af dispensationssagen har været klar over, at de pågældende virkninger kunne opstå, men enten ikke har anset dem for skadelige eller har accepteret dem. Når den vurdering én gang er foretaget, og der er taget stilling til de risici, der vil kunne forekomme, er eventuelle skader i den forbindelse ikke omfattet af direktivet og dermed heller ikke af lovforslaget.

For at falde ind under undtagelsesbestemmelsen i stk. 2, er det en forudsætning, at der i forbindelse med tilladelsen er foretaget den nødvendige bedømmelse af aktiviteten i overensstemmelse med de principper, der fremgår af bekendtgørelse om afgrænsning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter (habitatbekendtgørelsen).

Til stk. 3 og 4

Bestemmelserne skal sikre, at internationale naturbeskyttelsesområder og beskyttede arter, der udpeges som Natura 2000-områder efter miljømålsloven eller optages på listen over beskyttede arter i Miljøministeriets bekendtgørelse om udpegnings og administration af internationale naturbeskyttelsesområder, samt beskyttelse af visse arter efter lovforslagets vedtagelse og ikrafttræden, først vil være omfattet af loven efter deres udpegnings eller optagelse, og at emissioner eller begivenheder, der er en følge af aktiviteter, og som er gennemført forud for denne udpegnings eller optagelse, ikke skal forårsage en miljøskade eller en overhængende fare for en miljøskade i lovens forstand. En fremtidig udpegnings af et Natura 2000 område eller optagelse af en art på fortegnelsen over beskyttede arter vil således ikke få »tilbagevirkende kraft«.

Til § 8

Til stk. 1

Bestemmelsen fastslår, hvad der skal forstås ved en miljøskade på vandmiljøet. Det skal være en skade, der medfører en betydelig negativ påvirkning af den økologiske, kemiske eller kvantitative tilstand eller det økologiske potentiale for vandforekomster, omfattet af miljømålsloven. Vandmiljøet omfatter herefter såvel grundvand, som ferske og salte overfladevande. Om den nærmere afgrænsning af disse vandforekomster, se forslaget § 15 og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Den tilstand, der skal tages udgangspunkt i, når det skal vurderes, om der er sket en »betydelig negativ påvirkning« af vandmiljøet, er vandforekomsternes faktiske tilstand i form af vandforekomsternes økologiske, kemiske eller kvantitative tilstand eller økologiske potentiale. Det følger af miljømålsloven, som gennemfører vandrammedirektivet, hvad der i denne sammenhæng skal forstås ved økologiske, kemiske eller kvantitative tilstand eller økologiske potentiale.

Den hidtidige tilstand er vandforekomstens tilstand på det tidspunkt, hvor den betydelige negative påvirkning indtræder. Det er således ikke den målsatte tilstand for vandforekomsten, som er fastsat efter miljømålsloven.

Data fra den basisanalyse, som efter miljømålsloven er udarbejdet for det vandområde, som vandforekomsten indgår i, vil ofte blive udgangspunktet for at vurdere, hvorvidt der er indtrådt en skade på vandmiljøet set i forhold til den hidtidige tilstand. Det skal imidlertid i denne sammenhæng fremhæves, at, i det omfang der er iværksat - realiseret - en indsats i ind-